

Abstrakt

V práci autor sleduje právní předpoklady pro poskytování sociálního bydlení v České republice. V první řadě se zabývá vymezením pojmu sociální bydlení, který vztahuje k souvisejícím pojmům, jako je bytová politika, právo na bydlení či pobytové sociální služby. Následně představuje historické předpoklady pro vytvoření systému sociálního bydlení v České republice – všímá si povahy systému sociálního zabezpečení v Českých zemích, jak se vyvíjel od druhé poloviny 19. století, a vyvozuje, co z tohoto vývoje vyplývá pro upokojování potřeby bydlet. Hlavním cílem práce je pak zhodnocení stávající právní úpravy, přičemž základním měřítkem, které k tomuto účelu autor používá, je uplatnitelnost aktuálních trendů v sociálním bydlení v českém právním řádu. Pro úplnost představuje autor i doposud neúspěšné návrhy zákona o sociálním bydlení a ukazuje na další trendy, které ovlivňují oblast sociálního bydlení v českém právu sociálního zabezpečení.

Samotný rozbor právních institutů rámuje poskytování sociálního bydlení v ČR tvoří gros práce. Autor se zde zaměřuje na tři úrovně norem, totiž normy zajišťující prevenci bytové nouze, normy sociálního zabezpečení, které zajišťují pomoc lidem, kteří se v bytové nouzi ocitli, a nakonec normy upravující úlohu územních samosprávných celků při zajišťování bydlení a souvisejících sociálních služeb. Dochází přitom k závěru, že normy napříč těmito úrovněmi se od sebe liší tím, zda předpokládají bydlení ve standardních bytech či domech (např. zákon o státní sociální podpoře, občanský zákoník), či zda počítají s bydlením mimo běžné bytové prostory (typicky zákon o pomoci v hmotné nouzi, částečně zákon o sociálních službách). Z českého právního řádu nevyplývá podle zjištění autora jasné usměrnění aktérů sociálních politik, které by preferovalo některý z trendů v oblasti sociálního bydlení.